

[Justitsministeren.]

fremlagt Justitsministeriets Akter, herunder de af Politiet optagne Rapporter og Indstillinger, vedrørende 9 med fulde Navn og Fødselsdato nærmere angivne politiske Flygtninge, deriblandt den ovennævnte Werner Calm. Spørgsmaalet om Fremlæggelse af disse Dokumenter blev gennem Statsadvokaten i Sønderborg forelagt Rigsadvokaten, der i Skrivelse af 23. November 1938 svarede, at der fra Anklagemyndighedens Side maatte protesteres mod den fremsatte Begæring —, noget jeg ikke i mindste Maade har blandet mig i eller kendt noget til. Rigsadvokaten udtalte nærmere:

„Sagen drejer sig nemlig ikke om, hvorvidt Justitsministeren har givet nogle fremmede politiske Flygtninge tidsbegrænsede Opholdstilladelser, men om en efter Anklagemyndighedens Skøn ærefornærmende Sigtelse mod Justitsministeren for i Strid med gældende Regler at smugle jødiske kommunistiske Provokatører her til Landet, og det bestrides ikke fra Anklagemyndighedens Side, at Justitsministeriet i Overensstemmelse med de internationale og de til Stadighed her i Landet fulgte Regler om Asylret har meddelt enkelte politiske Flygtninge Ret til Ophold her i Landet i nærmere bestemt Tid.“

Rigsadvokaten tilføjede derhos, at det vilde være i Strid med fast gældende Praxis, om Akter vedrørende interne administrative Sager og dertil hørende embedsmæssige Indstillinger kunde kræves fremlagt i Retten.

Ved en Kendelse, der blev afsagt i Kriminalretten for Kolding Købstad m. v. den 30. November 1938, statueredes det, at Forsvarerens Paastand om Fremlæggelse af de omhandlede Dokumenter ikke kunde tages til Følge, dels fordi nogle af de Kendelser, som man vilde bevise, ikke blev bestridt af Anklagemyndigheden, dels fordi han ikke for hver af de 9 Udlandinge havde anført, hvilke Fakta vedkommende Akter skulde bevise. Endelig henviste Retten til, at Fremlæggelse af Embedsakter vilde være i Strid med Retsplejelovens § 749, der bestemmer, at Embedsakter, som indeholder Oplysninger, der skønnes at være af Betydning for Sagen, kun kan kræves meddelt af Retten eller Paatalemyndigheden, saafremt Hemmeligholdelse ikke findes nødvendig i Statens Interesse, hvor Afgørelse træffes af vedkommende Minister.

Da, som foran nævnt, Frits Clausen selv havde vist sig at være i Besiddelse af visse Oplysninger om Werner Calm, blev der efter

Aftale mellem Statsadvokaten og Rigsadvokaten under Sagen ved Anklagemyndighedens Foranstaltning fremlagt en Afskrift af Justitsministeriets Skrivelse til Werner Calms Søster om den Indrejsetilladelse, der meddeltes Werner Calm. Under Domsforhandlingen i Kolding Kriminalret den 8. December 1938 fremlagde Forsvareren Afskrifter af Justitsministeriets og Politiets Akter vedrørende Werner Calm, uden at det dengang nærmere oplystes, hvorledes Forsvareren var kommet i Besiddelse af disse Afskrifter.

Ved Dommen i Sagen, der blev afsagt den 8. December 1938, blev Frits Clausen anset skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 267, Stk. 2 og 3, og idømt en Bøde paa 200 Kr., hvorhos den rejste Sigtelse blev kendt ubeføjet. I Dommen refereres det, at det selvfølgelig ikke af Anklagemyndigheden bestrides, at Justitsministeriet i Overensstemmelse med de sædvanlig fulgte Regler om Asylret har meddelt enkelte politiske Flygtninge, saaledes ogsaa jødiske Kommuniste, Ret til Ophold her i nærmere bestemt Tid, men det anføres, at der altid gives disse Flygtninge Paalæg om at holde sig fra politisk Virksomhed, og at dette, saa vidt gørligt, overvaages af Politiet. Dommen fastslaaer dernæst i Overensstemmelse med det Synspunkt, der var afgørende for Justitsministeriet og Anklagemyndigheden ved Tiltalens Rejsning, at Udtalelsen maa anses for injurierende, selv naar Hensyn tages til den gængse Tone i den politiske Debat — den sædvanlige Traver ved Sager vedrørende Beskyldninger mod Ministre for Embedsmisbrug! Dommen fremhæver, at Ordet „Provokatør“ maa forstaas som en Person, der opfordrer andre til at begaa Forbrydelser, og at Ordet „smugle“ i hvert Fald tyder paa en unormal Fremgangsmaade. Dommens Synspunkt er altsaa, at Udtalelsen sigter Justitsministeren for paa unormal Maade, det vil sige paa en Maade, der ikke er i Overensstemmelse med Udøvelsen af den Asylret, om hvis Eksistens selv Læge Clausen vel næppe er uvidende, at have hjulpet eller skaffet hertil Personer, om hvilke Ministeren maatte vide, at de vilde optræde som politiske Provokatører.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Sandhedsbevis udtaler Dommen, at der ikke ved Fremlæggelse af Materiale vedrørende Werner Calm er ført noget Bevis for Sigtelsen, og at Retten i øvrigt ikke finder Anledning til at komme nærmere ind paa de andre af Forsvareren under Proceduren anførte Tilfælde. Uanset at Retten altsaa har haft det fulde Kendskab til Omstændighederne ved